

DON'TALK

„Az élet B-oldaláról nem beszélünk. Nem beszélünk a nőiesség és a szexuális vonzerő elvesztésétől való félelemtől, amire sokan plasztikai műtétekkel, ránccfeltöltéssel, zsírleszívással találnak átmeneti megoldást, hogy a mindent átható szépség- és fiatalságkultusznak megfeleljenek. Nem beszélünk a menopauzával járó libidócsökkenésről, hőhullámokról, hajhullásról, hüvelyszárazságról. Sem a gyerekek kirepüléséről, a párkapcsolat kiüresedéséről, hűtlenségről és magányról. A munkahelyi mellőzésről, kiégésről, az idős szülőkkel járó fizetetlen gondozási munkákról, amik miatt ötven fölötti nők milliói érzik magukat csökkent értékűnek.

Ha beszélünk róla, többé már nem vagyunk láthatatlanok. Nem félünk őszinték és önazonosak lenni, határokat húzni és lerombolni, zuhanórepülésből felemelkedni, a színpadon levetkőzni, vállalni a testünket és annak természetes változásait, szembenézni a félelmeinkkel, behunyt szemmel táncolni és felszabadultan játszani.”

A férfiak keményen dolgoznak, a nők sosem pihennek. Csak a feministák akarják megosztani a házimunkát. Éld ki a kreativitásod, csak ne told túl az önmegvalósítást. Soha ne tűnj sikeresebbnek a pasidnál. Ne járj el otthonról, ne szervezz mozgalmakat. Szórteleníts, edz többet, húzd be a hasad, melltartó nélkül ki ne menj az utcára. Vess be mindent, hogy tetsszél, hiszen ez a dolgod. Közben vigyázz arra, hogy szimpatikus maradj. Azt hiszed, túl vagy ezeken, neked ne szóljon be a politika vagy az incelek. De az elmúlt 15 év beférkőzött a tudatodba, láthatatlan börtönként tartanak fogva az abszurd elvárások. Mikor vált az életed bántalmazó kapcsolattá egy narcisztikus rendszerrel? Azt kérdezik tőled, miért hagyta, hogyan engedhetted ezt, hiszen te értelmes nő vagy. Az áldozatszerepből a kiút a normalitás visszaszerzése. Ellenállunk, mert azzal foglalkozunk, amiről az életnek szólnia kellene, és arról beszélünk, amiről nem beszélhetünk.

Amíg egy nő fiatal, halmozza a szerepeket: lehet egyszerre feleség, anya, háztartásvezető és jó munkaerő. A társadalom fetisizálja is a terhelhetőségünket és a termelékenységünket, ami nem biológiai adottság: kislány korunk óta erre a mintára nevelnek minket.

De ha belépünk a változókorba, többé már nem szülhetünk, a testünk már nem feszes, elindul a láthatatlanná válás és a leértékelés, táncosként már akár a negyvenes éveinkben.

A Don'Talk című darabban a verbalitással és a fizikalitással dolgozik az előadó, az előadás pedig valamiféle összefoglalása az előadóművész eddigi munkájának, különböző perszónáinak harmonikusan, vagy kevésbé jól illeszkedő szintézise. Keverednek a doktornő, és a -saját megélésében minSdenképp- lassan kiöregedő táncosnő, az öltözőben csak menopauzás hisztérika, a megcsalt, 30 évesre lecserélt családanya karakterei és azok történetei. Közben megjelenik persze a táncos és az orvos küzdelme a mai közélettel, a determináltság, a sokszor viccbe illő reménytelenség az egészségügyben, meg ahol még előfordulunk: az élet meg halál más területén, ahogyan az előtüremkedik a B-oldalról nézve, hiszen Juhász Kata nemrég múlt ötven. Ez mindenképp alkalmat és talán okot is ad az eddiginél nagyobb –noha perszónákhoz kötött- személyességre.

A provokatív, társadalmi tabukat finoman megingató szövegkönyv előállításában, vagyis a perspektívák változtatásában közreműködik Bálint Orsolya újságíró, a zenei kompozíció megteremtésében és előben dobol Szegő Dávid, a dramaturgia Lóky Tamás munkája, a jelmez Nagy Fruzsina, a fény Dézsi Kata alkotása.

Alkotó-előadó, koreográfus: Juhász Kata, Jelmez: Nagy Fruzsina Zeneszerző: Szegő Dávid,
Szövegíró: Bálint Orsolya, Dramaturg, küldő szem: Lóky Tamás, Fény: Dézsi Kata, Alpinetchnika:
Tóth Andor

Támogatók: NKA, KIM, SÍN, Műhely Alapítvány, Aulea Alapítvány

Don`Talk

a solo performance by Cie. Kata Juhasz

“We don't talk about the B-side of life, when we women become almost invisible. We don't talk about the fear of losing femininity and sexual attractiveness, for which many find a temporary solution in plastic surgery, wrinkle fillers, liposuction, to conform to the pervasive cult of perfect beauty and infinite youth. We don't talk about decreased libido, hot flushes, hair loss, vaginal dryness that are common symptoms of menopause. Nor do we talk about the loss of family, because the children growing up often means the breakdown of marriage, infidelity and (shared) loneliness. If we talk about it, we are no longer invisible. We are not afraid to be honest and authentic, to set and break down boundaries, to rise from our ashes, to strip off on stage, to accept our bodies and their natural changes, to face our fears, to dance with our eyes closed and to play freely. “

How is the female body viewed, especially after losing fertility? How is it perceived, questioned and accused, and how is it supposed to behave socially? These are just some of the questions we explore, examine and make visible.

The third part of Kata Juhász's verbal trilogy concludes a series of solo dance performances by the dancer and choreographer that mix genres and explore political and social issues.

In Don't Talk, she will use her physical abilities in movement, but verbally she works closely with Orsolya Bálint, the well-known Hungarian political journalist and feminist author responsible for the libretto. The dramaturg of the performance is Tamás Lóky, co-author of Kata's several performances. The music is composed and performed by the excellent drummer Dávid Szegő, the costume designer is the renowned designer Fruzsina Nagy.

This performance will be sort of a summary of the performer's work to date, an inventory and a synthesis of her different personalities having lived on stage and in private life, but also as a social being, whether they fit her or not. This serial transfiguration and the incongruity of these characters is the source of the humor, sometimes even of an unpleasant, spine-chilling one.

A middle-aged woman and artist struggles with her body parts, hormones and parallel careers as they are reflected and fade away in the eye of the society, her partner, kids, and the upcoming generation.

A slightly provocative new perspective from the B-side, mixing the personal, generational and universal sight in terms of the spoken language as well, where verbliness represents the alternating ranges of interpretation: possibilities and circumstances, determination and hope or hopelessness, in what we achieved or what we could have achieved.

The performance premiered on 8 October 2024 at TRAFÓ House of Contemporary Arts in Budapest.

Collaborators:

Performed and choreographed by: Kata Juhasz

Dramaturgy: Tamás Lóky

Costume: Fruzsina Nagy

Music: David Szegő

Libretto: Orsolya Bálint

Light Design: Kata Dézsi

Rigging: Andor Tóth

Supported by: National Cultural Fund, Hungarian Ministry of Culture, Workshop Foundation, SIN Culture Centre, Aulea Foundation

